

hun kunde vente sin Forlovede hvert Øjeblik. Ane blev ikke nær saa forbavset, som Hansine havde troet. Hun omfavnede hende straks under et stormende Udbrud af Henrykkelse og Stolthed og paastod frejdigt, at det altsammen var noget, hun havde tænkt sig for længe siden. Overhovedet — tilføjede hun — var det af den Slags Ting, der saamænd ikke vilde blive saa ualmindeligt herefterdags, da Lighed og Folkelighed nu blev præket allevegne, saa for den Sags Skyld skulde Hansine ikke gøre sig Bekymringer.

Men Hansine var ikke saa let at berolige. Hun vedblev at være adspredt og foer ængstelig sammen ved hver Lyd ude fra Gaarden; — Tiden nærmede sig, da Kapellanen kunde ventes.

„Jeg tror, for Dyden, at den Kap’lan halvt har skræmmet Livet af dig!“ udbrød Ane leende. „Jeg kan jo slet ikke kende dig igen. Er det virkelig dig, der aldrig før skulde blinke med en Øjenvippe, om man saa stak dig med Stoppenaale!“

„Ja, du har let nok ved at snakke, du!“ sagde Hansine og rejste sig. „Jeg maa vist gaa ind i Stuen nu . . . Du maa helst komme med,“ tilføjede hun ganske modfalden, da hun var naaet hen til Døren.

En Timestid tilbragte de to Veninder inde i Dagligstuen, hvor Hansine havde sat sig til at sy for at bekæmpe sin Beklemmelse, mens Ane sad i Ovnstolen med Hænderne foldede om det løftede Knæ og oprullede fantastiske Billeder af den Fremtid, der nu ventede Hansine.

„Man skal vel egentlig til at kalde dig for Frøken nu,“ skæmtede hun. „Frøken Hansine Andersen, — det lyder jo nok saa gævt.“

„Aa, ti dog stille, du!“

„Ja, saadan har du nu Raad til at snakke, fordi du skal blive Præstekone. Men hvad skal der blive af et andet stakkels Meneske? Der kommer nok ingen Kap’lan og vil være god Ven med mig. Jeg maa nok være kisteglad, om jeg kan slippe til at faa en gammel Degn eller en skrutrygget Skomager — —“

Det rykkede paa en Gang i dem begge. Der hørttes Støvletrin udenfor paa Stentrappen.